

Jūs nevarat radīt Jēzu rūpnīcā.

21 gada vecumā jaunais Ošo piedzīvoja apgaismību. "Daudzas dzīves es strādāju ar sevi, cīnoties, darot visu iespējamo, un nekas nenotika. Pati cenšanās bija šķērslis... Meklēšana ir nepieciešama, bet pienāk brīdis, kad arī tā ir jāatmet... Un dienā, kad meklēšana apstājās... tas sāka notikt, pacēlās jauna enerģija... Tā nāca no nekurienes un no visurienes. Tā bija kokos, klintīs, debesīs, saulē, gaisā, un es domāju, ka tas viss ir tik tālu."

1953. gada 21. martā talantīgais jauneklis pabeidza Saugāras universitāti ar izcilību filozofijā. Džabalpuras universitātē deviņus gadus viņš nostrādāja par profesoru, tajā pašā laikā apceļoja visu Indiju, savās lekcijās izaicinot reliģiskos līderus uz publiskām debatēm.

Ošo stāsta: "Reiz biju teoloģiskajā koledžā. Tur viņi piecus gadus gatavo savus darbiniekus, mācītājus. (...) Es viņiem pajautāju – kur mācījās Kristus? Viņš vispār nebija svētais kalps, viņš nebija mācītājs. Viņš nekad nemācījās kādā teoloģiskā skolā – viņš bija galdnieka dēls. Kristiešu mācītājus jau sagatavo divus tūkstošus gadu, bet no viņiem nav iznācis neviens Jēzus un nekad neiznāks, jo nav iespējams iemācīt būt par Jēzu. Jūs nevarat radīt Jēzu rūpnīcā. Šis rūpnīcas ir teoloģiskās skolas. No tām nāk mācītāji, bet, ja šie mācītāji ir garlaicīgi, miruši, apgrūtināti, tad nav grūti saprast, ka tāda kļūst arī visa reliģija. Ir divu tipu reliģijas. Reliģija no prāta – tā ir mirusi. Šī reliģija ir pazīstama kā teoloģija. Ir vēl cits reliģijas tips – darbīgā, spontānā reliģija. Tā ir noslēpumaina, mistiska. (...) Buda, Jēzus, Čžuans Czi, Lao Dzi – viņi visi ir viens un tas pats, jo viņi nav teologi. Tas, ko viņi runā, nav no galvas, viņi vienkārši izlaista savas sirdis. Viņi nav loģiski, viņi ir dzejnieki."

Kā vēlāk izteikušies dažādi eksperti, Ošo mācība ietver daudzas reliģijas, bet neierobežojas nevienā no tām.

Ošo: "Visi mani centieni ir sakausēt visas filozofijas sistēmas, sakausēt jūsu prātus, kas ir kļuvuši ledus auksti, sasaluši aizspriedumos, tā, lai jauns siltums apņem zemi. Tā būs reliģiozitāte –

neskaidra sajūta, nevis noteikta doma. To var pārdzīvot, bet nevar izskaidrot. Tā nebūs kā puķe, drīzāk kā aromāts."

"Jaunā cilvēka" tirie smieklī

Ošo aizrautīgi izstrādāja jaunas meditāciju tehnikas. Viņš uzskatīja, ka mūsdienu cilvēkam vispirms ir jāiziet dziļš attīrīšanās process, pirms viņš varētu nonākt atbrīvotākā meditācijas stāvoklī. Sadarbojoties ar Rietumu psihologiem un balstoties uz senajām tradīcijām, Ošo radīja viziju par "Jauno cilvēku": "Cilvēks nav mērķis, cilvēks ir tikai tilts starp dzīvnieku un pārcilvēku; palikt par cilvēku ir ļoti bīstami, tas ir tikai pakāpiens, bet mums tā ir kļuvusi par sienu..."

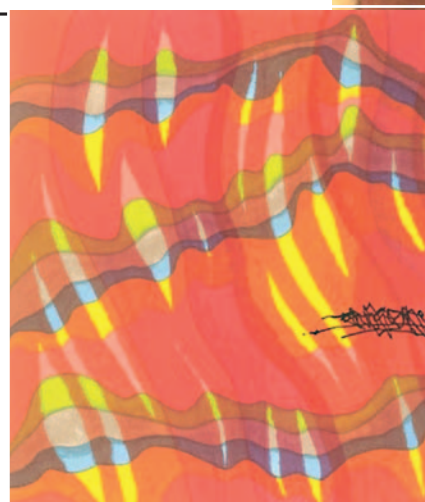
Simpātiskas šķiet jau pašas Ošo mācības metodes, kas guru atziņas padara vieglāk pieejamas, izstāstot caur jokiem un prātulām. "Manuprāt, smieklī ir viena no svarīgākajām dzīves sastāvdaļām. Cilvēki, kuri neprot smieties, neprot dzīvot," uzskatīja Ošo. Uz jautājumu, vai viņu var uzskatīt par pirmo Budu, kurš joko, viņš atbildējis ar apaļu smaidu: "Mans draugs, es ne tikai esmu pirmais Buda, kurš joko, bet arī pēdējais... Es grasos izstāstīt visus jokus." Viņam patīcis smieties pašam un palīdzēt izsmieties arī citiem. Viņaprāt, neviens joks nevarot būt par rupju. Tā domājot tikai cilvēki, kuri arī seksu uzskata par ko netīru. Jā, tieši seksam kā vienai no centrālajām savu mācību tematikām Ošo veltījis daudz sarunu.

Piesātināties ar seksu

"Seks ir Dieva dāvana. Tas ir prieks! Tas ir dots, lai mēs baudītu un liksmotu. Visur, kur ir skaistums, ir arī sekss. Kurš teicis, ka sekss ir dubļi? Visa dzīve eksistē caur seksu, viss izaug no tā. Zieds ir tik brīnišķīgs... arī tas ir seksuāli. Putniņš, kurš rītos

Ošo smieklu terapija

Katru ritu pirms celšanās izstaipties kā kaķis. Stiepieties ar katru ķermeņa stiegrīņu. Pēc trim četrām minūtēm ar aizvērtām acīm sāciet smieties. Turpmākās piecas minūtes smejieties. Pazaudējiet sevi smieklos. Var būt nepieciešamas vairākas dienas, iekams tas notiks, jo mēs esam pavisam atradinājušies no šīs parādības. Pēc kāda laika šis rituāls kļūs spontāns un izmainīs jūsu dienas saturu.

Ošo savas domas nākamajām paaudzēm saglabāja arī spilgti krāsainos mākslas darbos.

dzied pie vientuļnieka būdīņas, arī ir brīnišķīgs. Vai esat padomājuši, ka viņa dziesma ir seksuāls uzaicinājums? Viņš meklē partneri, aicina mīloto. Nav nekā nepareiza tīrā vienkāršā seksā. Tas ir dabisks. (...) Tai vajadzētu būt skaidrai parādībai: kādā momentā divi sajūt, ka gribētu komunicēties dziļākā līmenī, un viss. Nekāda pienākuma, nekādu saistību. Seksam jābūt kā spēlei un lūgšanai. Mana pieeja – nevis atteikšanās no kaut kā, bet gan tā izmantošana. (...) Visi mani pūliņi veltīti tam, lai sekss jums apniktu. Jo vienīgi tad, kad sekss jums apniks, jūs sāksiet interesēties par Dievu. (...) Tādēļ es saku – piesātinieties ar seksu un visai drīz jūs to aizmirsīsiet. Un, kad jūs to beigsiet, sekss pazaudēs visu savu nozīmi – tā būs diža diena, jūsu dzīves dižais mirklis. (...) Sekss jāpieņem, jāizmanto un jāatstāj aiz sevis," tās ir tikai dažas no Ošo atziņām, kas atšifrētas skolnieku pierakstos.

Amerikas bailes

Tā kā Ošo slimoja ar astmu un diabētu, pēc savu ārstu ieteikuma viņš 1981. gadā devās veselības tūrē uz Ameriku. Bet

arī tur viņam sekoja tūkstošiem cilvēku, kuri iegādājās 64 000 akru lielu saimniecību Oregonā un izveidoja komūnu. 1985. gadā ASV varas iestādes reaģēja skarbi un, apvainojot Ošo vizu režīma pārkāpumā, uz 12 dienām ieslodzīja viņu Portlandas cietumā. Zināms, ka Ošo bija vienīgais cilvēks, kuru spridzināšanas draudu dēļ neevakuēja no cietuma kameras...

Advokātu izpestīts, viņš uz visiem laikiem pameta brīvības zemi Ameriku un atgriezās Pūnā Indijā. Viņa traušlā veselība bieži padarīja pārrunas neiespējamās. Pēdējos lekciju ciklus viņš rimti atbildēja uz jautājumiem. Pasliktinoties veselībai, viņš regulāri sēdēja meditācijas mūzikā un klusumā.

Ošo pameta savu ķermeni 1990. gada 19. janvārī. Dažas nedēļas pirms tam viņam jautāja, kas notiks ar viņa darbu. Ošo: "Mana ticība esamībai ir absolūta. Ja ir kāda patiesība tajā, ko es saku, tā izdzīvos... Es palikšu iedvesmas avots saviem cilvēkiem... Es vēlos, lai viņi paši izaug – kā mīlestība, kam apkārt nevar izaugt neviena baznīca, kā apziņa, kas nav neviena monopols; kā svinēšana, liksmošana un vienmēr svaigas, bērnišķīgas acis."

Augu gadu desmitiem tūkstoši cilvēku ceļo uz Ošo internacionālo komūnu Indijā, kaut gan zinoši cilvēki uzskata, ka pēc viņa nāves saiknes ar meistarību esot pārtrūkušas.

"Mana vēsts nav doktrīna, arī ne filozofija. Mana vēsts ir zināma alķīmija, zinātne par transformāciju," teicis Ošo. ■